

Sygn. akt IV CNP 2/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi wnioskodawczyni
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 31 lipca 2015 r.,
w sprawie z wniosku C. Z.
przy uczestnictwie J. K.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 czerwca 2016 r.,

odrzuca skargę

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni C. Z. w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Z. z dnia 31 lipca 2015 r. podniosła, że skarga „zasługuje (...) na przyjęcie z następujących powodów. Po pierwsze, w niniejszym stanie sprawy nie jest i nie było możliwe wzruszenie postanowienia Sądu II instancji w drodze innych środków prawnych, albowiem brak jest podstaw do złożenia skargi o wznowienie postępowania, zaś zaskarżone orzeczenie, zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c., nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną. Po drugie, należy wskazać, że szkodą jakiej doznała Skarżąca skutek wydania przez Sąd Okręgowy w Z. postanowienia oddalającego apelację jest zwiększenie się jej pasywów poprzez powstanie zobowiązania do zapłaty kwoty 58 000 zł z tytułu dopłaty do otrzymanych w wyniku podziału składników majątku wspólnego.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga wnioskodawczyni jest dotknięta nieusuwalnymi brakami w zakresie istotnych elementów konstrukcyjnych, o których mowa w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Każdy tego rodzaju brak stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę odrzucenia skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.). Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jako środek procesowy o szczególnym charakterze musi spełniać wysokie wymagania postawione jej przez ustawodawcę, a uchybienia w zakresie konstruowania poszczególnych elementów skargi nie podlegają usunięciu na podstawie art. 424⁶ § 2 k.p.c.

Skarga dotknięta jest brakiem uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie zaskarżonego nią orzeczenia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, na skarżącym spoczywa obowiązek wskazania wysokości poniesionej szkody, zaprezentowania przekonującej jurydycznej argumentacji przekonującej o tym, że szkoda ta rzeczywiście została mu wyrządzona, a ponadto przedstawienia odpowiednich środków mających twierdzenia uczestnika (strony)

w tym zakresie uwiarygodnić (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140 i z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). Lakoniczne twierdzenie o zwiększeniu się pasywów skarżącej poprzez powstanie zobowiązania do zapłaty zasądzonej przez Sąd kwoty nie stanowi uprawdopodobnienia, że szkoda ta rzeczywiście w jej majątku powstała. Skarżąca błędnie utożsamia szkodę, o której mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c., z powstaniem zobowiązania do uiszczenia zasądzonej od niej kwoty. Okoliczność, że wydano orzeczenie niekorzystne dla uczestnika (strony), nie uwzględniając jego żądania lub zajętego w sprawie stanowiska, nie jest - zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego - równoznaczne z poniesieniem szkody w rozumieniu tego przepisu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III BP 7/07, OSNP 2009, nr 1-2, poz. 11 i z dnia 8 grudnia 2009 r., III CNP 53/09, niepubl.).

Skarga nie spełnia ponadto wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe stanowi jeden z nieodzownych elementów szczególnego środka procesowego, jakim jest skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W tym zakresie pozwana poprzestała na twierdzeniu, że brak jest podstaw do złożenia skargi o wznowienie postępowania, a zaskarżone postanowienie, „zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c., nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną”. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, zadośćuczynienie obowiązкови wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. wymaga przeanalizowania wszystkich przewidzianych prawem środków procesowych, które mogłyby ewentualnie wchodzić w rachubę dla wzruszenia zaskarżonego orzeczenia i przedstawienia w tym zakresie stosownych wniosków. Poza odniesieniem się do konkretnych środków procesowych konieczne jest wyczerpujące i szczegółowe wyjaśnienie dlaczego skarżący nie mógł i nadal nie może ze środków tych skutecznie skorzystać (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, Nr 1, poz. 7 i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). Skarga wymaganych elementów nie zawiera.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie z art. 424⁸ § 1 k.p.c.

kc

aj